

תפקיד האדם ביקום הרוחני והגשמי

חברי היקרים, יש לכם דיונים רבים על כמה קשה לכם, בני האדם להכפיף את רצונכם החופשי לרצונו של אלוהים. הבה נבדוק מהי הסיבה האמיתית לכך. כאשר אתם מהרהרים על שאלה זאת, עליכם להודות שחייב להיות כאן חוסר אמון, חוסר אמון באלוהים, גם אם טרם גיבשתם שום מחשבות ברורות לגביו. מבחינה רגשית זה חייב להיות כך, שכן לו היה אמונכם באלוהים כפי שהוא אמור להיות, לא היה אף לאחד מכם כל קושי בהצבת רצונו מעל שלכם. ובכל זאת, רגשית אתם מגיבים כאילו אתם מאמינים שאתם יודעים טוב יותר מאלוהים מה מהווה טוב או יתרון עבורכם -- ואילו במציאות אין זה כך כלל וכלל.

סוג האהבה העצמית שיש לכולם הוא אהבה חולה וחסרת מעוף, ואילו אהבת אלוהים אתכם היא אהבה נקיה, חזקה, בריאה, ולכן מרחיקת ראות ונדיבה יותר, נחושה לתת לכם את הטוב ביותר. מה שאלוהים שולח לכם, לעתים קרובות, כמובן, אינו נעים במידה מסוימת -- לא משום שהוא רוצה בכך אלא בהתאם לחוק של סיבה ותוצאה אותו הפעלתם באמצעות פעולות או עמדות (attitudes) בעברכם. קשייכם יפחתו משמעותית כשתדעו איך לקבלם ולהכפיף עצמכם גם בעניין זה לחוקי האל. להילחם ולהתגבר על מה שדוחף אתכם מטה יעשה אתכם חזקים יותר, חופשיים יותר ומאושרים יותר; בכל צעד קדימה תבינו טוב יותר את המשמעות של כל זאת. רק לאחר ההתגברות על המכשולים שיצרתם בעצמכם, תוכלו לקצור, כבר כאן בעולם הזה, את האושר שאלוהים רוצה עבורכם. כי רק נצחון על קשיים שנוצרו באמצעותכם אתם, גם אם אינכם מבינים עדיין את מקורם, עושה אתכם חופשיים מספיק לקבל אושר זה, עושה אתכם יכולים לסבול אותו ולשומרו.

כאן הושטו כמה פסקאות שעסקו בדימוי של אלוהים. תיאור מפורט של נושא זה מופיע בהרצאה # 52

כבר אמרתי זאת מקודם, אבל אני רוצה לחזור על כך: כל אדם, לא רק מדיום, יכול וצריך להיות בקשר אישי עם עולמו של האל. זה אפשרי לכולם! אבל יש למלא אחר התנאים. כשרוחותיו של אלוהים מדברות אליכם באמצעות מדיום, לעולם אינן רוצות להפוך אתכם לבובה על חוט התלויה בהן. כן, יש רוחות מעוותות -- ואינני מדבר אפילו על אלו האפלות -- שהיו מורות לכם בשמחה מה לעשות או לא לעשות; זה היה נותן להם כוח ומחמיא ליוהרה שלהן. אבל רוח מפותחת של אלוהים אינה צריכה או

רוצה כוח, אינה צריכה או רוצה חנופה. רוח מפותחת רוצה מה שאלוהים רוצה, ואלוהים רוצה לעשות מכם בני אדם חופשיים ועצמאיים. שחרור אמיתי יכול להיות רק באלוהים ובאמצעותו. ודאי יש לכם ניסיון אישי בהבנה מהו רצון האל בכל מקרה ומקרה, ואנו נעזור לכם בזאת, אנו נלמד אתכם איך להקים את הקשר האישי שלכם. יש כללים ברורים לכך, אבל עליכם להתגבר קודם על מכשולכם האישיים. אני אעזור לכל מי שמוכנים להקים קשר כזה ואסביר את העקרונות השולטים והמסייעים בזאת. אבל השאיפה לכך צריכה לבוא מכם; לא נפגע בבחירתכם החופשית, גם אלוהים לעולם אינו עושה זאת. אשאל אתכם לאחר הפגישה אם אתם רוצים את הקשר או לא. יתכן ולא אדבר תמיד ובאופן בלעדי על נושא זה, אני אחבר זאת לנושאים של ההרצאות שלי, הן תמיד מכילות חומר המתייחס אליו. אני יכול לתת לכם קורס, אם אתם רוצים בכך, אבל אימרו לי בכנות אם אין זה כך. לא הכל יהיה חדש עבורכם אבל קורס זה יסכם צעד אחר צעד, במקביל להתקדמותכם, את התנאים ליצירת קשר אישי עם עולם הרוח. תוכלו לקבל אוצר גדול באופן זה, יקירי. אך אין זה בא בקלות, כפי ששום דבר, יקר באמת והמעניק לכם אושר, אינו יכול. ועל ההחלטה להתבצע על ידכם; לא ניתן לבצע אותה עבורכם.

כאן אני רוצה להוסיף, שלמי שאינם מיישמים את אשר הם לומדים, אין זכות להכחיש את המציאות של אמת רוחנית, אפילו לא לעצמם. כי כל מה שמלמדים אתכם על ידי רוח של אלוהים, כאן או במקום אחר, ניתן לחוות באופן אישי בעוצמה שאינה משאירה מקום לספק, שמאפילה על כל הוכחה חומרית חיצונית. ואתם יכול לחוות זאת. לכן מי שאינם מקיימים את התנאים הדרושים כדי לחוות כל מה שהם לומדים כאן, ובכך לקבל אישור עבורו, אין להם הזכות להטיל ספק בתוקפו.

ועכשיו לשאלותיכם, חברי היקרים.

שאלה: אני רוצה לשאול אותך, מה ההבדל בין המושגים ההודיים והמערביים על המשכיות החיים לאחר המוות. איזה מהם הוא נכון? האם נכון שאין שום דבר אחרי המוות, כפי שההודים אומרים, שאחרי גלגולים חוזרים ונשנים הנפש חוזרת לבסוף אל האין, שהאישיות האינדיבידואלית אינה שורדת? או האם האישיות והתודעה האינדיבידואלית נשארות קיימות בצורה כלשהי?

תשובה: ראשית אני רוצה להזכיר שוב שכמעט אין שום מושג דתי שאינו מכיל גרעין של אמת. בכל פעם שאתם שואלים שאלה כזאת, שאלו גם על זה, ואני אעזור לכם לראות היכן תוכלו למצוא גרעין זה של אמת, בין אם היא נוגעת לתנ"ך או לתורה דתית אחרת. ובחזרה לשאלתך, אני רוצה להסביר לכם קודם איך זה באמת. זה ישפוך אור על הסתירות.

ככל שאינדיבידואל מפותח יותר, כך תעלמנה המגבלות של האגו. האגו הוא הזוקף את חומת ההפרדה והעיוורון סביב הנפש. ככל שהתפתחות גבוהה יותר, כך רצועת האהבה הקושרת נפש אחת לרעותה תהא גלויה יותר -- אבל רצועה זו קשורה בחופש, במובן שאנו מקושרים זה לזה באהבה. כל מי שמחברים ברצועה זו של אהבה ירגישו את כאבו של האחר באותה העוצמה כאת שלהם; שמחתו של האחר

תהא כשלהם. החוויה תהא זזה עבורכם ועבור האחר. האגו, בשימו עצמו במקומו הנפרד, מרומם עצמו מעל לאחר ברצותו לעצמו משהו טוב יותר. האגו ייעלם בכל צעד שהישות -- אדם או רוח -- צועדת מעלה בנתיב. כשמגיעים לשלבים הגבוהים ביותר, תחושת האחוה, האהבה, האחדות עם ה-'אתה', כל 'אתה', היא כה מלאה עד שכל נפש רוטטת באחדות גוברת והולכת עם כל נפש אחרת, ביוצרה קשר אמיתי, חסר כבלים עם כל אחיה ואחיותיה ועם אביה שבשמים. קשה מאוד להסביר לכם זאת במילים, כי אתם חסרים את החוויה הפנימית של מצב כזה ואין לכם מושג לגביו. לכן אני מבקש מכם לנסות ולהרגיש אל תוך המשמעות שבין השורות, כך שתוכלו לתאר לעצמכם בדרך כלשהי את אשר אני מנסה להעביר.

הרמה הגבוהה ביותר היא זו שאנו מכנים "ביתו של אלוהים". אל תדמינו זאת כבית, אלא כמרחב עצום. ישות הנכנסת לביתו של אלוהים, שאין עליה להתגשם עוד בגוף אנושי, התמזגה כה לחלוטין עם ה-'אתה', עד כי, כפי שאמרתי קודם, הכל הורגש ונחוה באופן שווה בעצמה ובאחר -- בדיוק בגלל ההתגברות על האגו. דרך אגב, לא כל מי שאין עליהם להתגשם עוד על האדמה, נכנסים מיידית לביתו של אלוהים; לעיתים קרובות ההתפתחות נמשכת קודם לכן בספירות אחרות. עכשיו, בני אדם טועים לעיתים קרובות בבלבלם את המושגים הבסיסיים, באמונתם שהאגו זזה לתחושת האינדיבידואליות שיש לאישיות. אבל אין קשר ביניהם. להיפך, כפי שניסיתי להסביר בכמה מההרצאותי, תודעת ה-"אני" התרחבה והתעצמה בכל רמה גבוהה יותר שהושגה, בדיוק בגלל ההתגברות על נפרדות האגו. כיון ונפרדות זו אינה אלא עיוורון וחוסר הבנה, היא חייבת בהכרח לצמצם ולהפחית מודעות, ולכן את תחושת האינדיבידואליות באישיות. מתישהו יהיה הכרח להתגבר על האגו ולהשלים את ההתמזגות. אז, לא רק שלא יהיה ויתור על האינדיבידואליות, אלא היא תגיע לעצמה בחופש, אור, הבנה, ואהבה ההולכים וגוברים לעד.

אז אתם יכולים לראות את גרעין האמת בתפיסה ההודית, כמו גם ביהדות ובנצרות, למרות שנראה שהם סותרים זה את זה. התפיסה ההודית מתייחסת לפירוק האגו, בעוד התפיסה היהודית והנוצרית עוסקת רק באינדיבידואליות של הנפש, שאכן קיימת, ולנצח, בצורה מוגברת. שתיהן נכונות. הסיבה שתפיסת הנירוונה התפשטה בהודו היא כדלקמן:

בהודו היו תמיד מספר אנשים שבאמצעות תרגילי מדיטציה מסוימים -- בדומה למה שאלמד אתכם בסופו של דבר -- וגם בשל התפתחותם הרוחנית הגבוהה, הגיעו ליכולת לשחרר את רוחם מגופם מבלי לאבד את הכרתם. כך היו להם חוויות רוחניות מסוימות. מאז, התעלות על האגו, לפחות במידה מסוימת, היא דרישה בסיסית לחוויה רוחנית ולהרגשה של ברכה גדולה המלווה אותה. מובן, שאנשים שלא היו להם חוויות כאלה מעוותים את הדיווחים שנמסרו על ידי אלה שהיו להם. כל רגש קשה לבטא במילים. ככל שהחוויה גבוהה יותר, יפה יותר ומבורכת יותר, כך פחות קל להלבישה במילים עבור מי שטרם היו מסוגלים לעבור חוויה דומה, וזה נכון במיוחד לחוויה רוחנית. לכן, כל חוויה רוחנית המועברת מאדם לחברו, נוטה אף יותר להיות בלתי מובנת מדיווחים על אירועים עובדתיים. וזה מה שקרה כאן. האינדיבידואליות אינה מפורקת או מושמדת. לו כך היה, הניסיון האישי לא יכול היה להאגר ולהיות מובא לתודעה, כמו גם לנסות להיות מועבר הלאה גם אם באורח שאינו מספק. מכל זה נקל להבין כיצד המושג לפיו האינדיבידואליות חדלה מלהתקיים בא לעולם. בכל מקרה זו שגיאה גסה. לאמיתו של דבר, זה בלתי אפשרי, חברים. דבר ממה שאלוהים ברא

ביופי וטוהר אינו מתפרק, במיוחד לא הרוח. והאינדיבידואליות, בצורתה הטהורה, כלומר ללא אגו, שייכת בודאות לרוח.

כאשר בראותכם פרח יפה או חיה קטנה וחמודה, אתם מאמינים שהם קיימים זמנית בלבד משום שהגוף או מעטפת חיצונית תדעך, או אולי משום שהמין כולו גוסס, אתם טועים. לא יקרירי, מה שיפה ואצילי, מה שרוחני -- ומה שיפה ואצילי תמיד רוחני -- לעולם אינו מתפרק, הוא נשאר לנצח, אולי בצורה שונה במקצת, אך נשמר במלואו במהותו, כלומר, באינדיבידואליות שלו. כי מה ששיך לרוח, חי. בראותכם גופה לעתים קרובות תאמרו: "החיים יצאו ממנה", או: "החיים עזבו אותה". באומרכם זאת אתם יודעים שאתם מתכוונים לרוח החיה. לכן כל הטוב והאצילי בדמותו של אדם או כל יצור אינו מתפרק. הוא קיים לנצח ובתוך האינדיבידואליות שלו. האם אתם מבינים זאת?

שאלה: כן. ובשבילנו, כמובן, מאוד חשוב לוודא או לפחות להרמז כי קשרינו עם יקרירנו יישארו קיימים.

תשובה: זה בדיוק מה שאני אומר. כמובן. אם לא היתה אישיות פרטנית, לא היה יכול להיות כל מגע עם אחרים, בין אם באהבה או בדרך אחרת. ולא רק שקשר האהבה בינכם ובין אלה שהיו קרובים אליכם ישאר, אלא יום אחד, אולי בעוד זמן רב מאוד על פי תפיסתכם, הקשר יתרחב ויכלול יצורים אחרים שעכשיו אתם אדישים כלפיהם או שאפילו אינכם מחבבים אותם. חיבור אוהב זה יכלול, בהתרחבות הולכת וגדלה, יותר ויותר אחים ואחיות. כך שמה שמושג באמצעות ההתפתחות הרוחנית שלכם -- אהבה, הבנה וכן הלאה -- אינו יכול ללכת לאיבוד.

אגב, התפיסה המוטעית של התפרקות מלאה של האישיות מעולם לא גובשה או הופצה על ידי המיסטיקנים ההודיים שעברו את החוויות הרוחניות המכונות נירוונה. אני יכול להבטיחכם, שלו דיברתם עם אדם כזה, בין הודי ובין שלא, הוא היה מאשר שזו אי הבנה ושהאמת היא בדיוק כפי שניסיתי לתאר לכם. הוא היה מאשר שלהיפך, האינדיבידואליות, היכולת לניסיון אישי, רק תגדל ובשום אופן לא תקטן, וכי רק האגו מתפרק. וזה הבדל משמעותי! כדאי שתהרהרו ותמדטו על הבדל זה. כי אתם חושבים שכל אישיותכם תלויה באגו.

אני אסביר זאת בדרך זו: האגו הוא חלק מהעצמי הנמוך והאישיות הפרטנית היא סך כל מה שהישות מהווה ברגע זה של התפתחותה, כולל העצמי הנמוך והגבוה. מה שנכחד הוא רק העצמי הנמוך, שגורם לכם להיות כבדים וחומרניים באמצעות האגו שלו ושמגביל את יכולתכם האישית לחוות את הנשגב בכל דבר ועניין, תהא זו חוויה רוחנית אישית, אהבה לרעכם, חמלה, או מה שלא יהיה. תארו לעצמכם שיש לכם שני "עצמי" שנלחמים זה בזה. זאת אני תמיד אומר לכם. ברגע שאתם מתקדמים מספיק להרגיש את ההבדל ולדעת איך להבחין בין האחד לשני בתוך נפשכם, לא רק שתבינו טוב יותר את הסבריי, אלא גם תהיו קרובים יותר לחוויה הרוחנית עצמה. כשנצמדדים כה בחוזקה לאגו, זה לא רק בגלל הקושי להתגבר על היבט כלשהו של העצמי הנמוך, אלא גם משום הטעות, שיחד עם האגו צריך לוותר גם על האישיות הפרטנית.

שאלה: חבר שלנו, שהוא חסיד של תורתו של רודולף שטיינר, אמר שאין רק שתי "ממלכות", שמיים וארץ, טוב ורע, אלא שלוש. על פי תפיסה זו האדמה נשלטת על ידי

ישות שאינה לוציפר או השטן, אלא אהרימן, שהוא השליט של החומר והוא אמור להיות מסוכן יותר מלוציפר. האם זה נכון?

תשובה: גם כאן יש גרעין של אמת. אתם יודעים שלוציפר לא "נפל" לבדו, אלא גרר עימו יצורים רבים אחרים. לא כולם נושאים בנטל זהה בכובדו. עכשיו, לאלוהים היו שבעה בנים, אותם שנוצרו ראשונים והיו קרובים אליו ביותר. שניים מהם "נפלו" יחד עם כמה אחרים, שגם ביניהם היו כמה שהיו קרובים לאלוהים אבל עליהם איני רוצה לדבר כאן, זה יספיק לעת עתה. עכשיו, אחד מבנים אחרים אלה שהלך עם לוציפר הוא זה השולט בחומר, לכן במובן מסוים ניתן לומר כי הוא השולט באדמה. גם רוח זו נושאת בנטל כבד, עם זאת, לוציפר, שיזם את ה-"נפילה", נושא בנטל הכבד ביותר. כשכמה תורות אומרות שיש שלוש ממלכות, הן אינן מדייקות, כי מנקודת מבט זו יש יותר משלוש: לוציפר, שלו הכוח הגדול ביותר בתחומים הנפרדים מאלוהים, נתן מחוזות מסוימים -- אם מותר לי לקרוא להם כך -- לרוחות אחרות שנפלו, בהם הן שולטות באופן עצמאי, פחות או יותר. רק במקרים ספציפיים עליהן לפנות ללוציפר. זה חיקוי של מה שקיים בעולמו של אלוהים, ומה שבני אדם חיקו על פני האדמה ומה שצריך להתקיים כשישיות רבות חיות ביחד: סדר מסוים, היררכיה. גם כאן, בממלכתו הנשגבת של אלוהים, לישויות הרוחיות כוח עצמאי בהתאם להתפתחותן; תחום פעילותן גדל ומתרחב ברציפות והן יכולות, במידה מסוימת, בידיעה המדויקת של החוקים הרוחניים, לקבל החלטות ולהוציאן לפועל. רק כאשר נושא מסוים חורג מרמת הידע שלהן, עליהן לפנות לישות הנמצאת מעליהן.

עכשיו, זה נכון שלאח האמור של לוציפר ניתנה ריבונות על האדמה ושהוא שולט בחומר. אך אין זה אומר שלעולמו של לוציפר אין גישה אליכם. בסופו של דבר, גם רוח זו כפופה ללוציפר, אין משנה כמה גדול כוחה, ובכך היא חלק מהספירה של לוציפר. אם זה לא הוסבר לכם במיוחד, זה רק בגלל שזה לא כל כך חשוב עבורכם, אבל אתם יודעים שללוציפר יש כפיפים ושהם ניחנו בדרגות שונות של עוצמה. רוח ספציפית זו השולטת בחומר היא אחת מהם. אבל, כפי שאמרתי, היא אינה היחידה; יש רוחות לוציפריות אחרות שלהן אותה עוצמה או כמעט אותה עוצמה במחוזות אחרים. זה יהיה בלתי אפשרי להסביר את כל זאת. וגם אין זה הכרחי.

יש אם כן, על פני האדמה, יצורים הכפופים ישירות לשלטונו של לוציפר, כלומר, הם מהגהינום, ואילו אחרים כפופים ישירות לאותה רוח החומר. אבל בסופו של דבר כולן נשלטות על ידי לוציפר. עם זאת, מי שאומר שרוח חומר זו מסוכנת לבני אדם יותר מרוחות לוציפריות, צודק. כי כפיפיו של לוציפר הן רוחות של רוע, שנאה, רצח, קנאה, גאוותנות, יוהרה וחטאים אחרים. הן התגלמויות של כל הזרמים הבסיסיים האלה. עם זאת, אין לרוח כזו גישה לבני אדם למעט אם יש רטט (vibration) מקביל לה באותו אדם. כשאדם עולה מעל לרמה מסוימת של התפתחות -- ולו רק במובנים מסוימים, שכן, כידוע לכם, כל היבטי האישיות אינם מתפתחים בו זמנית -- אז לרוחות הגרועות ביותר אין גישה אליו. גם אם יש עדיין עקבות של רגשות שליליים אלה בנפש, אנשים כאלה ידעו איך להילחם בהן, לא יכנעו לפיתוייהן ובוודאי שלא יפעלו בהשראתן. עם זאת, אנשים רבים, למרות שכבר אינם מסוגלים לפעולות של רוע בסיסי ולכן אינם זמינים לשרת ישירות את הרוחות הלוציפריות, הם בכל זאת רגישים מאוד לפיתויים של משרתי אחיו של לוציפר. הם אינם בהכרח מתכוונים לפגוע באחרים, אבל הם מתרחקים מאלוהים ומכל דבר רוחני ובכך הופכים עיוורים ולא פתוחים לרוח. לכן אח זה של לוציפר זוכה באופן ישיר, לוציפר בעקיפין. כי מטרת כוחות האופל היא להרחיק את כל היצורים מאלוהים.

כתוצאה מהתרחקות מאלוהים ומהחיים הרוחניים, אדם יכול להיות פתוח שוב להשפעת רוחות הגיהנום, שכן דרך הקשר החזק לדברים חומריים רגשות נמוכים מסוימים יתעוררו. כך משרתת רוח החומר את לוציפר בעקיפין. היא יכולה לאסור אנשים רבים היכן שלוציפר ייכשל. כך הם נכנעים ללוציפר בעקיפין, דרך החומר. אלה אינם בהכרח אנשים רעים -- לכאלה לוציפר אינו זקוק לאחיו. הם אלה ששראייתם נפגעת ואף תחמיר בקושרם עצמם יותר לחומר. הם אינם מגדילים את שדה ראייתם על ידי בחירת נתיב של חיפוש עצמי ומשמעת, של אהבה וענוה, כדי לבסס קשר עם עולמו של אלוהים. הם גרים בעולם שטוח, רדוד ואפור, ודבר בשבילם אינו חי באמת כי באמצעות הקשר שלהם לחומר הם חונקים את הרוח החיה.

אני רוצה להזכיר כאן, כי אנשים רבים מאמינים שהם רוחניים משום שהם אוהבים אמנויות או כי יש להם תחומי עניין שכלתניים. אך איך בכך כדי להופכם רוחניים באמת, חיים באמת. כך קורה שהאנשים, עליהם אחיו של לוציפר השיג שליטה הגורמת להם להיות חלשים ועמומים יותר ויותר, יכולים להגיע למצב שבו הם נכנעים ללוציפר מבלי משים, כיון שראייתם מטושטשת ואינם מאמינים בדבר, לבד מחומר, ולכן אינם יכולים לראות את הסכנה ולהילחם בה. האויב עליו אינכם יודעים תמיד מסוכן יותר מזה שלקיומו ולמהותו אתם מודעים היטב. האם אתה מבין? [כן].

שאלה: ברצוני לשאול שאלה לגבי הרגישות של בעלי חיים. למרות שהאדם אמור להיות היצור המפותח ביותר על האדמה, בתחומים מסויימים בעלי חיים הם כאלה; לכלבי ציד, למשל, יש חוש שהאדם חסר לחלוטין. או החתולים שלנו שרצים אל הדלת לפני שהם יכולים לשמוע שאנו מתקרבים, אך אינם זזים כלל כשזר מגיע לדלת. איך זה יכול להיות?

תשובה: זה כך: מה שאתם מכנים אינסטינקט אינו אלא חוש שקולט מה שאינו חומרי. חוש זה מפותח יותר אצל בעלי חיים, כי השכל שלהם עדיין אינו מפותח כזה של האדם. השכל חשוב מאוד לבני האדם, במיוחד להתפתחותם מעלה, משום שהרצון המוציא לפועל הוא חלק ממנו. עם זאת, אם השכל נעשה למטרה האולטימטיבית, ולא אמצעי להשגת מטרה, אמצעי להגיע לאלוהים, הוא אינו מנותב לכיוון הנכון, הוא מודגש מדי והתוצאה היא חוסר הרמוניה, והאינסטינקטים הבריאים קמלים. זהו מאוד המקרה בימים אלה. יהיה הכרחי לבסס איזון. כשאין זה קורה, ההשלכות הן חמורות. זה נכון גם כשהשכל מוזנח, כפי שקרה כבר בעבר, ועדיין קורה לאנשים מסויימים. אם לבעלי החיים חושים שלעתיים קרובות האדם חסר, זה כך משום שהם זקוקים להם כפיצוי. לבני אדם יכולות היו להיות יכולות נוספות רבות כאלה, לו יצרו איזון נכון והיפנו את השכל שלהם לשירות מטרה גבוהה יותר. גם זה יקרה יום אחד. ניתן להבחין כי אצל מי שמכונים אנשים פרימיטיביים, המתנה של מודעות אינסטינקטיבית מפותחת הרבה יותר. זה צריך לענות על שאלתך. עם זאת, אותה שאלה פותחת נקודות מעניינות נוספות, עליהן אני רוצה לדון בהקשר זה.

בגלל העיוות בנפש, אותו אני יכול לכנות החולי של זמנכם, קרה שהתקדמות טכנית ומדעית הושגה על פני האדמה מבלי לשמור על תאום עם ההתקדמות הרוחנית. אלוהים נתן לכם את השכל כדי שתוכלו לקבל את החלטותיכם באמצעותו: "אני הולך בדרך זו או באחרת, אני מחליט לכאן או לכאן". יכולה להתבצע הבחירה לחיים הרוחניים ולגישה רוחנית, אבל היא חייבת לבוא מרצונכם החופשי, והחלטה חופשית מגיעה מהשכל. כשהחלטה כזו נעשית בדרך הנכונה, המערכות של תפיסה

אינסטינקטיבית ועל חושית -- כולל היות מדיום -- לא תהפוכנה משותקות אלא תתפתחנה ביחד עם השכל. זה תלוי בכיוון אליו תפנו את כוחותיכם השכלתניים: בהתאם לתפקיד ולטבע הנכון שלהם, כפי שחוכמה וחוקיות דורשים. התכלית היא ההתפתחות ההרמונית של כלל האורגניזם הרוחני והנפשי שלכם, ואם השימוש בשכל סוטה מכיוון זה, חוסר ההרמוניה הנובעת מכך תוביל לתחושה של אומללות. שימו לב, שהשכל הוא כלי בעל חשיבות רבה להשגת הרמות הרוחניות הגבוהות ביותר. אל תמזערנהו. עם זאת, היו מודעים גם לאופן בו יש להשתמש בו, כמו גם לכיוונו. האם הוא מטרה בפני עצמו או אמצעי להשגת מטרה?

בהקשר לנושא האינסטינקטים, שאלו עצמכם את הדברים הבאים: ראשית, האם אני שומר על איזון הרמוני בתוכי בין אינסטינקט לשכל? האם אני מפנה מספיק מקום בתוכי לפעילותו של האינסטינקט -- או איך שתרצו לקרוא לו? כוח פנימי כזה ניתן לפיתוח ולטיפוח בדיוק כמו השכל. האם אני מגביל ומצר את הרגשות האינסטינקטיביים באמצעות השכל, שמהווה בעצמו, לבסוף, כוח מוגבל? שנית, האם אני משתמש בשכל שלי לתכלית שלשמה ניתן לי? המשתמשים בכוחותיהם השכלתניים במסגרת מלאה זו, ינווטו את חייהם בכיוון האמיתי. הם ימלאו במלואן את משימות חייהם ויהנו משלווה עמוקה בתוך עצמם.

שאלה: ברצוני לשאול שאלה בעניין מדעי. חבר מדען אמר לי שהמין אנושי כבר הגיע פעם למצב התפתחותי גבוה מאוד, אולי אף יותר ממה שיש לנו היום. אני מתכוון לזאת במובן חומרי ולא רוחני. לדבריו, אנרגיה אטומית בהחלט הייתה ידועה באותה עת, לפני מאות אלפי שנים, כשהעולם נחרב באסון. האם זה נכון?

תשובה: כן, זה נכון. אתה צודק באומרך שהרמה הרוחנית של המין האנושי לא הקבילה להתקדמותו הטכנית וחורבנו של העולם, כפי שאמרת, קרה דווקא בשל גורם זה. כאשר יש אי התאמה גדולה מדי בין ההתפתחות החומרית לרוחנית, אירועים מסויימים יקרו על מנת למנוע סכנה גדולה יותר. אירועים אלה הם תוצאה טבעית של המצב ואלוהים מאפשר להם לקרות; אחרת הסכנה הרוחנית תהא גדולה הרבה יותר ממה שכל אסון ארצי יוכל אי פעם להיות. בהשוואה להפסד חיים רוחניים, אובדן חיים ארציים הוא חסר משמעות. סיבה ותוצאה חייבים לפעול על פי חוק, ומעשי האל בהיסטוריה האנושית מעולם לא סיכנו את חייו הרוחניים של האדם. לפעמים בלתי אפשרי להימנע מהרס רוחני אלא באמצעות אסון חומרי. ההיסטוריה מדגימה זאת לעתים קרובות. רק כאשר התפתחות רוחנית, היינו חידוש הקשר עם אלוהים, עולה בקנה אחד עם התקדמות חומרית, תנוע ההיסטוריה במעגל חי וחיובי במקום השלילי שתמיד מכלה את עצמו.

חברי היקרים, כולכם התברכתם באלוהים. לכו בשלום.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי